

Paa enkelte Steder her ved Smallesund er den stærkt glimmer- og hornblendeholdig og flere Steder, som ved Vandfyldningselven, indeholder den mægtige Lag af en storkrystallinsk og derfor til Bearbejdelse mindre brugelig Bægsten. Denne Bægsten synes ikke, saaledes som paa andre Steder, at være et Delkompositionsprodukt; det er ligefrem en stærk Udvißling i Gneisslagene af Hornblende, Straalksten, Glimmer og floritlignende Mineralier. I Bægstenen findes Spalter, 1 til flere Tommer brede, der ere udfyldte af et floritlignende Mineral, der igjen omgiver større Partier paa en til flere Kubitfod af en blaagraa sribet Feldspath, saaledes som Tegning III. viser.

Lieutenant Holm opmaalte denne „Havn“, der næsten hvert Aar anløbes af Julianehaabs Skibene, og hans Kort med tilhørende Landtoninger er afgivet til Søfortarkivet og vil blive optaget paa dettes Kort over den sydlige Del af Grønland. Det karakteristiske Fjeld Ringigtot, Lindingen, der ligger ca. en Mil S. herfra, maalte jeg trigonometrisk og fandt det at være 890m (2,836').

Da jeg frygtede for, at Opholdet her paa Grund af Isen skulde trække længere ud, fik jeg den 7de Juni til Kolonibestyreren i Frederikshaab, om han vilde sende mig en Baad, hvormed vi langs Kysten kunde komme til vort Bestemmelsessted, Julianehaab; thi hvor uforekommeligt end Jarvandet kan være for store Skibe, saa kan dog en Baad i Reglen lisse sig frem langs Kysten. Den 9de Juni gik Isen imidlertid fra Kysten, og i det Dieblik, da Baaden fra Frederikshaab kom, gik Skibet ud af Havnen. Baaden blev tagen op for det Tilfældes Skyld, at vi muligens kunde have Brug for den; men da Jarvandet til Julianehaab senere syntes fri for Is, blev den sendt bort ved Kagsfimiut. Den 13de Juni maatte vi imidlertid søge Havn i Nordlysets Fjod mellem Karneet Nerne, da Karsaruk, Veien til Julianehaab, var spærret af Is. Herfra kom vi i Baad til Kolonien den 15de Juni.

Paa Grund af, at næsten alle Grønlandere vare fraverende paa Fangst, saa en Del af Baadbesætningen maatte hentes temmelig langt borte, maatte vi blive her til den 21de Juni, paa hvilken Dag vi Kl. 7 om Morgenen forlode Kolonien. Lidet tilbragtes med de nødvendige Forberedelser, som Uthrstandsobservationer, Basis- og Vinkelmaalinger. Vi roede ind i Lunugdliarsiffjorden og naaede herad Aften Overbærestedet ved Tgaliso, hvor vi overnatte. (Angaaende dette og de Steder, der i det Følgende ville blive nævne, tillader jeg mig at henvise til det medfølgende geognostiske Overigtskort, for hvis Udførelse der senere skal blive gjort Rede; det er helt og holdent baseret paa vare egne Observationer og Opmaalinger). Næste Dag prøvede vi paa at trænge ind i Fjordens nordøstlige Arm, Koroof kalder, hvorfra Giesede i sin Tid besteg Isen, og hvor der paa den lille fremspringende Odde Niarkornarsuk findes flere sjeldne Mineralier; men paa Grund af den store Masse Is, der stadig skydes ud fra Breen i Bunden, var det os ikke muligt denne Gang, ligesaa lidt som fire Gange senere, da vi ligeledes gjorde Forsøg paa det, at trænge ind i denne Fjordarm. Vi roede derfor længere ind i Fjorden til Riagtut, hvorfra vi efter Grønlandernes Stigende skulde kunne naae ind til Isen. Landet fra Koroof og her til Riagtut er temmelig høit, indtil 1,000 m. og steilt; men her aabner sig en Dal ind i Landet, og denne Dal er indtil ca. $\frac{3}{4}$ Mil fra Fjorden faldt med en Arm af Indlandsisen. For Diebliffet er denne Arm vistnok i Tilbagestriden; men at den i tidligere Tid har været langt videre fremstreden, vise ikke alene Sturestriberne paa Klipperne her i Dalen; men Striberne paa Klipperne mellem Kagsfiarsuk, paa den modsatte Side af Fjorden og Saramiut i Sermiliffjorden, vise endog, at Isen her i Riagtut Dalen har strakt sig ikke alene tværs over Fjorden, men endog helt over i Sermilik. Ivers over Riagtut Dalen findes en gammel Moræne, bestaaende af større og mindre Sten, Grus og Sand, der paa eet Sted naaer en Høide af 118 m., og som bevirker, at man fra Baaden ikke kan se Enden af Isbræen. Mellem denne Moræne og Isen ligger en ca. $\frac{1}{2}$ Mil lang og omtrent halvt saa bred Slette, der dels er Krat, dels græsbevøret, og hvorigjennem en temmelig vandrig Elv fører Vandet fra Isen. I denne Dal, skjult af den ovennævnte Moræne, har utvivlsomt de gamle Nordboeres Gamlebygd ligget.

I en Afstand af 5 Mil ses fra Riagtut Fjeldtoppene Niivarsiat, Somsruerne, at rage op af Isen. De ere dog ikke, saaledes som det af tidligere Kort skulde formodes, 3 enkelte Fjeldtoppe, det er tværtimod et helt Apeland, paa vort Kort kaldet Somsrulandet, hvis højeste Toppe trigonometrisk maalte, fandtes at være fra 1,200 til 1,500 Meter over Havet. Endskjøndt jeg strax indsaa, at det med de Kræfter og de Midler, jeg raadede over, neppe vilde være muligt at gaa op ad den ca. 3 Mil lange, stærkt Kløfede Isbræ til Somsrulandet, thi føre en Slæde op ad en saadan Isvei, anser jeg for umuligt, og ligeledes at bære saa meget Proviant og saa mange Tæpper, selv om man renoncerede paa et Telt, som der behøvedes ikke alene til Sen- og Ojenturen, men ogsaa til nogle Dages Ophold paa det nævnte Somsrulandet — saa lod jeg dog Telt og Proviant for nogle Dage bære de ca. $\frac{3}{4}$ Mil fra Fjorden til Isen, for fra dette Sted